

Sygn. akt: I C 701/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

po rozpoznaniu 12 października 2021 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. Ś.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi 29 czerwca 2020 roku w sprawie o sygn. akt I C 701/20;
2. prostuje oczywistą omyłkę pisarską zawartą w punkcie III sentencji wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi 29 czerwca 2020 roku w sprawie o sygn. akt I C 701/20 w ten sposób, że w miejsce błędnego określenia orzeczenia „nakazu” wpisuje prawidłowe określenie orzeczenia „wyroku”;
3. ponad kwotę zasądzoną w punkcie III wyroku zaocznego z 29 czerwca 2020 roku zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. Ś. kwotę 2550 (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 401,73 złotych (czteryście jeden złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) tytułem niewykorzystanych zaliczek wpłaconych przez pozwaną.

Sygn. akt I C 701/20

UZASADNIENIE

Powód K. Ś. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanej (...) Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 10.245,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą na skutek zdarzenia drogowego z dnia 12 września 2019 roku, w którym uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd osobowy marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/pozew- k.5-7/

W dniu 29 czerwca 2020 roku na posiedzeniu niejawnym został wydany wyrok zaoczny, w którym zasądzono w punkcie 1 od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.212,79 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

/wyrok zaoczny k. 33/

W sprzeciwie od wyroku zaocznego, pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu, pozwana wskazała, że spełniła już zobowiązanie względem powoda, wypłacając w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 5.959,72 złotych. Pozwana wskazała również, iż powód nie złożył faktur dokumentujących rzeczywiste wydatki związane z naprawą uszkodzonego pojazdu, co w konsekwencji spowodowało, iż ubezpieczyciel ustalił wysokości należnego odszkodowania w oparciu o udokumentowane wcześniej zakres uszkodzeń pojazdu i kalkulację naprawy sporządzoną w profesjonalnym programie A..

/sprzeciw- k. 38-42/

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2021 roku oddalono wniosek powoda w przedmiocie zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności wyroku zaocznego.

/postanowienie k. 50/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2019 roku, około godziny 18:30 w Ł. na parkingu supermarketu (...), znajdującego się przy ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzeniu uległ należący do powoda K. Ś. pojazd osobowy marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia- K. J., kierująca pojazdem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyjeżdżając z parkingu supermarketu, wykonując manewr skrętu w prawo, nie zachowała należytej ostrożności, co spowodowało, że uderzyła w lewe drzwi pojazdu osobowego należącego do powoda. W pojeździe marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oprócz uszkodzonych drzwi, został również uszkodzony próg, natomiast w pojeździe sprawcy zdarzenia została uszkodzona lewa część zderzaka przedniego.

Kierująca pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w (...) Towarzystwie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

/okoliczność bezsporna, a nadto: notatka świadka zdarzenia- płyta CD k. 30/

Przedmiotowa szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi i zarejestrowana pod numerem (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto: pismo potwierdzające przyjęcie zgłoszenia - płyta CD k. 30/

Pozwana po wykonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu dokonała kalkulacji kosztów jego naprawy, które decyzją z dnia 20 września 2019 roku zostały oszacowane na kwotę 5.959,72 złotych.

/okoliczność bezsporna, a nadto: dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, kalkulacja kosztów naprawy k. 11-14, decyzja pozwanej k. 15- płyta CD k. 30, zeznania powoda k. 63v, znacznik czasowy: 00:12:L23-00:15:49/

Poszkodowany wykonał prywatną kalkulację kosztów naprawy celem ustalenia rzeczywistych kosztów związanych z przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. W sporządzonej ekspertyzie zostało wskazane, iż przedmiotowe koszty wynoszą 15.819,71 złotych.

/kalkulacja naprawy k. 16-17v/

W wyniku kolizji drogowej z dnia 12 września 2019 roku w pojeździe osobowym marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zostały uszkodzone poprzez zarysowanie m.in. drzwi lewe tylne, lewy próg, drzwi lewe przednie oraz w niektórych elementach uszkodzonego pojazdu pojawiły się wgniecenia. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia

wynosi 16.287,52 złotych, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 110 złotych netto. Zgodnie z systemem eksperckim E., wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym sprzed zdarzenia z dnia 12 września 2019 roku wynosi 94.400,00 złotych, natomiast w stanie po zdarzeniu z zaistniałymi uszkodzeniami wynosi 42.300,00 złotych. Nie jest możliwe wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu części zamiennych, gdyż dla przedmiotowego pojazdu owe części nie występują na rynku motoryzacyjnym. Uwzględniając stan techniczny pojazdu, wiek, rodzaj oraz stan części zamontowanych w nim przed zaistnieniem szkody, użycie oryginalnych elementów nie spowoduje wzrostu wartości majątkowej lub użytkowej przedmiotowego samochodu, do tej jaką pojazd przedstawiał przed szkodą z dnia 12 września 2019 roku.

/opinia biegłego k.75-88, opinia uzupełniająca biegłego k. 134/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Sąd uznał opinię biegłego, w szczególności po jej uzupełnieniu, za wiarygodną i profesjonalną, zaś zawarte w nich wnioski przyjmując za swoje w całości. Nadto orzekając, Sąd oparł się na zgromadzonych dowodach z dokumentów, które te dowody wzajemnie się potwierdzały i nie były podważane przez żadną ze stron postępowania. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłego, jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec zgłoszonej tezy dowodowej zmierzającej do wykazania rzeczywistej naprawy pojazdu oraz jej kosztów. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie, metody ustalania wysokości szkody w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy pojazdu, pozostały bez znaczenia pozostawały faktycznie poniesione koszty.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyrok zaoczny podlegał utrzymaniu w mocy.

W analizowanej sprawie poza osią sporu pozostawał fakt, że w dniu 12 września 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. Ś.. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 436 k.c.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według

swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przed wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Pozwany kwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania przez powoda z uwagi na to, iż powód nie przedstawił pozwanemu faktur związanych z rzeczywistymi kosztami jakie poniósł z naprawą uszkodzonego pojazdu. (...) Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. dokonało oszacowania szkody na podstawie udokumentowanego wcześniej zakresu uszkodzeń pojazdu oraz kalkulacji naprawy sporządzonej w profesjonalnym programie A..

Jednakże, celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki I. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. Ś. wynosi 16.287,52 złotych. Jest to koszt naprawy uwzględniający rzeczywisty zakres uszkodzeń pojazdu, gdyż odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. W tym miejscu należy wspomnieć, iż poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest przy tym uzależnione od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenia odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków).

Skoro powstanie szkody (uszczerbku majątkowego) należy łączyć już z chwilą uszkodzenia pojazdu, gdyż to właśnie w tym momencie powstaje uszczerbek w majątku ubezpieczonego, to bez znaczenia pozostają późniejsze zdarzenia, m.in. w postaci naprawy, czy też sprzedaży samochodu. W świetle art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. za koszty restytucji samochodu do stanu sprzed wypadku należy uznać - nieprzekraczające wartości samochodu - wydatki, jakie właściciel auta miał ponieść w celu przywrócenia jego stanu sprzed wypadku. Na ich podstawie należy określić należne od ubezpieczyciela sprawcy szkody odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom profesjonalnej naprawy pojazdu, niezależnie od tego, czy działania właściciela auta podjęte z zamiarem osiągnięcia tego rezultatu były udane, czy nie. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego faktyczny wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01). Dlatego też Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego by ocenił on rzeczywistą

naprawę pojazdu i jej jakość. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż nie było podstaw do zobowiązania biegłego do sporządzania opinii w oparciu o przedprocesowe ustalenia pozwanej dotyczące zasadności naprawy a nie wymiany pewnych elementów pojazdu, zaś twierdzenia pozwanej o możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody naprawiając uszkodzone części pozostały gołosłowne.

W zakresie zarzutu dotyczącego nieskorzystania przez powoda z zniżek i rabatów udzielanych przez warsztaty współpracujące z pozwaną to należy podkreślić, iż w orzecznictwie jednolicie przyjmowane jest, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

Konsekwencją powyższego jest okoliczność, iż w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, w tym przypadku koszty części oryginalnych.

Poszkodowany nie ma obowiązku przedstawiania faktur, które wykażą rzeczywiste koszty związane z naprawą uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, bez rabatów oraz z uwzględnieniem części zamiennych, które na powszechnym rynku nie są dostępne.

Naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki – szczególnie, iż w toku postępowania nie wykazano by pojazd miał takie części, a dodatkowo należy w tym miejscu wskazać, iż do przedmiotowego pojazdu na rynku nie występują części zamienne, a więc zasadnym jest orzeczenie kwoty w pełni wystarczającej do pokrycia zaistniałych uszkodzeń. Wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie doprowadzi do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych, ze względu które zostały przedstawione powyżej. Należy również pamiętać, iż naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie na tle niniejszej sprawy powinien obciążać zakład ubezpieczeń. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W zakresie stawek za roboczogodzinę przy użyciu, których należało wycenić wysokość kosztów naprawy, a co za tym idzie wysokość odszkodowania, należy przypomnieć, iż kwota ta obejmuje jedynie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy.

W ocenie Sądu, opartej na wnioskach biegłego, uzasadnione koszty naprawy samochodu po zdarzeniu z dnia 12 września 2019 roku, stanowią łącznie kwotę 16.287,52 złotych. Na wymienioną kwotę składają się koszty celowe i ekonomiczne, pokrywające koszty rzeczywistego stanu uszkodzeń, które zrekompensują w pełni wydatki związane z naprawą uszkodzonego pojazdu, przy zastosowaniu oryginalnych części, które nie spowodują wzrostu wartości pojazdu.

Jako, iż w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił kwotę 5.959,72 złotych, a uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został oszacowany na kwotę 16.287,52 złotych zasadnym było utrzymanie wyroku zaocznego opiewającego na kwotę 10.212,79 złotych. Kwota dochodzona tytułem odszkodowania 9859,99 zł i

zasądzona w wyroku zaocznym jest niższa aniżeli różnica pomiędzy kosztami przywrócenia pojazdu, a wypłaconą przez procesem kwotą.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do treści art. 14 cytowanej ustawy, pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Ubezpieczyciel zgłoszenie najwcześniej w dniu szkody, tj. 12 września 2019 roku, a zatem termin wypłaty odszkodowania upływał 12 października 2019 roku. Zatem odsetki za opóźnienie należały się dopiero od dnia kolejnego, tj. od 13 października 2019 roku. Powód dochodził odsetek od dnia wniesienia pozwu, co nastąpiło 21 kwietnia 2020 roku, dlatego w tym zakresie roszczenie odsetkowe było zasadne w całości. Natomiast powód dochodził również skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 21 września 2019 roku do 21 kwietnia 2020 roku, zaś przed datą 13 października 2019 roku odsetki nie były należne jak wskazano wyżej. Stawka tych odsetek do 18 marca 2020 roku wynosiła 7%, od 18 marca do 8 kwietnia 6,5%, zaś od 8 kwietnia 6% - w skali roku. Zatem skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 9859,99 zł za okres od 13 października 2019 roku do 21 kwietnia 2020 roku wyniosły łącznie 352,80 zł. W pozostałym zakresie żądanie to podległo oddaleniu. Od skapitalizowanych odsetek powód miał prawo dochodzić odsetek za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa stosownie do treści art. 482 § 1 k.c. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w wyroku zaocznym.

Mając na uwadze powyższe Sąd utrzymał w mocy wyrok zaoczny.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. sprostował z urzędu oczywistą omyłkę zawartą w punkcie III wyroku zaocznego jako, że omyłkowo o odsetkach od kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. orzeka się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Sąd omyłkowo określił nazwę orzeczenia od którego prawomocności należały się stronie odsetki od kosztów jako nakaz, zaś oczywistym w sprawie, co wynika z samej treści orzeczenia, w tym jego nazwy, jest że orzeczeniem tym jest wyrok zaoczny.

O kosztach postępowania poniesionych przez strony w postępowaniu przed Sądem I instancji Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. stosownie do ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Biorąc pod uwagę, iż powód wygrał sprawę prawie w całości pozwana jest zobowiązana do zwrotu całości kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 5.117 złotych, na którą złożyła się: opłata od pozwu w wysokości 750 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, kwota 750 złotych tytułem uiszczonej i wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia dla biegłego oraz kwota 3600 zł tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika w osobie adwokata (na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. 2015, poz. 1800 ze zm.). Dlatego zasadnym było zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2550 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, ponad kwotę zasądzoną wyrokiem zaocznym.

Sąd na podstawie art. 84 u.k.s.c. zwrócił pozwanej kwotę 401,73 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki wpłaconej przez stronę.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.